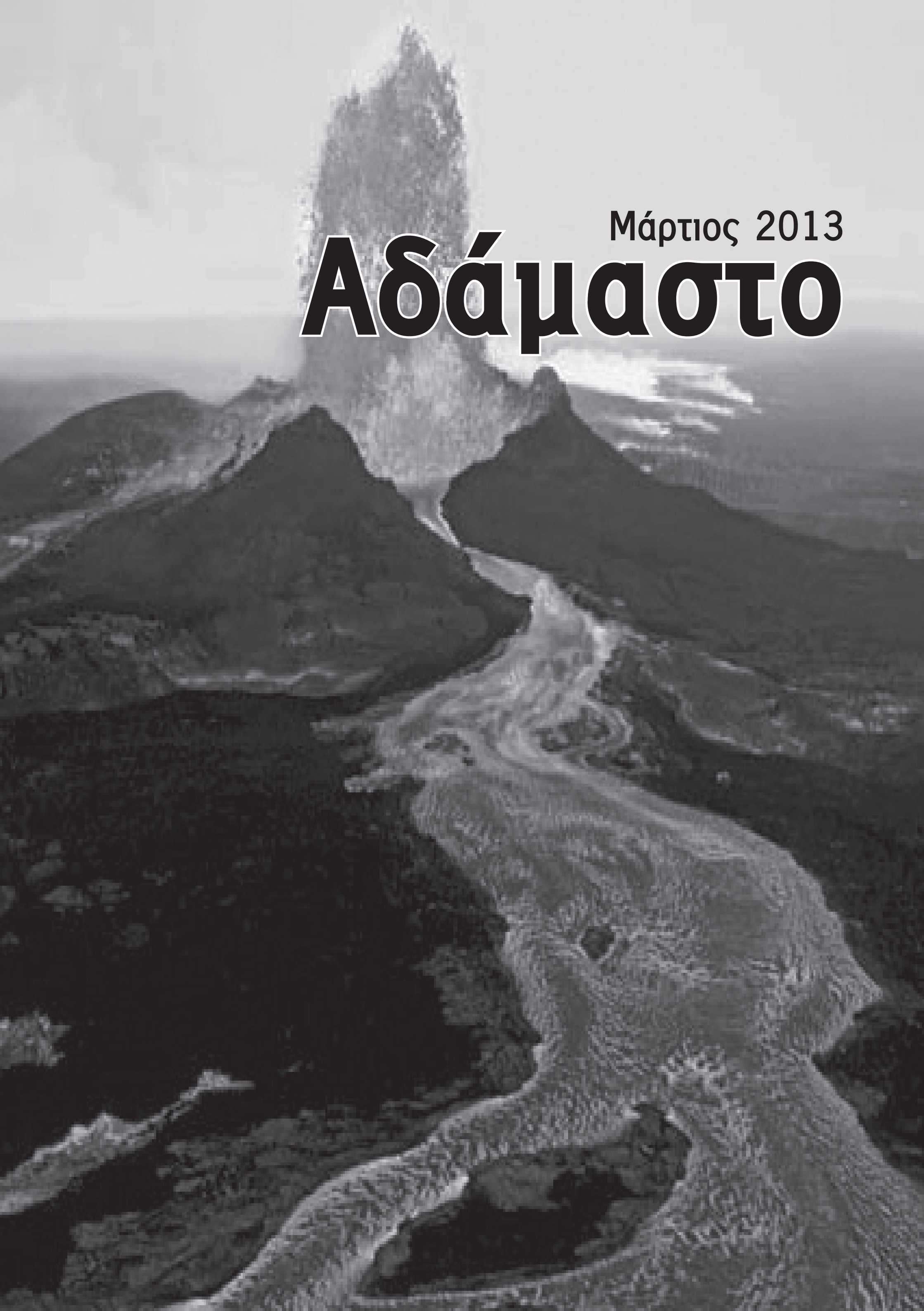
Μάρτιος 2013

Αδάμαστο

κείμενα

απο τον αναρχικό πυρήνα "Σύμπραξη για την αναρχία"

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΥΜΠΡΑΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

adamasto.squat.gr

Καλύβι χωρίς κράτος

Ο πλανήτης Γη είναι ένα απέραντο ζωντανό κοινόβιο έμβιων όντων. Για μας τους ανθρώπους, όπως και για τις άλλες υπάρξεις του φυσικού κόσμου, η Γη είναι το κοινό μας σπίτι το οποίο δεν έχει σχέση με το νομικό και ιδιοκτησιακό καθεστώς κανενός κράτους. Αυτή η αντίληψη βρίσκεται ξεκάθαρα απέναντι στις απόψεις που υποστηρίζουν την κυριαρχία και τον πολιτισμό. Επειδή η κυριαρχία αντιλαμβάνεται τη Γη χρηστικά, πότε ως χαβούζα και πότε ως πηγή υλικού πλουτισμού και επεκτατικής επιβολής. Κατανοώντας τη γήινη και φυσική μας προέλευση θέλουμε να ζήσουμε ελεύθεροι ενάντια στις πρακτικές και τις ιδεολογίες που δηλητηριάζουν και καταστρέφουν τη Γη και τους κατοίκους της. Αντιλαμβανόμαστε τη Γη ως κοινό τόπο κατοικίας, απόλαυσης και ζωής και όχι ως ιδιοκτησία κάποιου. Το κράτος είναι ένα θεσμικό κατασκεύασμα που εχθρεύεται και θέλει να ελέγχει τον φυσικό κόσμο σκλαβώνοντας και μολύνοντας τον. Γι' αυτό το λόγο επιβάλει ένα σύνολο από διαχωρισμούς που αιχμαλωτίζουν την φυσική ελευθερία των έμβιων όντων πάνω στη γη.

Είναι πραγματικότητα ότι όλοι εμείς που ανήκουμε στην πολιτισμένη ανθρωπότητα έχουμε παγιδευτεί στους θεσμούς της κυριαρχίας. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η κατάσταση αυτή δεν αντιστρέφεται, δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να απελευθερωθούμε. Βασικός λόγος για τον οποίο έχουμε παγιδευτεί είναι επειδή εκπαιδευτήκαμε να θεωρούμε ότι η Γη δεν είναι το κοινό σπίτι των έμβιων όντων και να την βλέπουμε χρηστικά όπως θέλει η κυριαρχία και ο πολιτισμός. Το κράτος μας έχει εξαρτήσει με τους μηχανισμούς του με αποτέλεσμα όλες οι ανάγκες για την διαβίωση μας να καλύπτονται μέσα από μεθόδους οι οποίες μολύνουν και καταστρέφουν τη Γη. Για παράδειγμα, οι μονοκαλλιέργειες φυτών στην γεωργική παραγωγή (όπως και οι πατενταρισμένοι σπόροι και τα φυτοφάρμακα) οδήγησαν στην εξαφάνιση της άγριας βιοποικιλότητας χιλιάδων ειδών φυτικής ζωής, ενώ η παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος προέρχεται από μεταλλεία λιγνίτη, πυρηνικά εργοστάσια ή άλλες μεθόδους που μολύνουν τη ζωή.

Το πρώτο κοινό μας σπίτι είναι η Γη συνολικά, είναι αυτό που μας έχει διαμορφώσει ως πλάσματα. Το δεύτερό μας σπίτι είναι το κατάλυμα το οποίο θα διαμορφώσουμε εμείς οι ίδιοι ως άνθρωποι και ζωικό είδος δανειζόμενοι στοιχεία από τη φύση, έτσι ώστε να προστατευόμαστε από την βροχή, το χιόνι, το κρύο ή οτιδήποτε άλλο. Η πρώτη μας βασική στέγη είναι κάτι που δεν αλλάζει, είναι τόσο πολύ συνδεδεμένη με την ύπαρξη μας, αφού σε αυτήν οφείλουμε τα χαρακτηριστικά και την εξέλιξη μας ως ζωικό είδος. Η δεύτερη μας στέγη είναι κάτι πιο ρευστό και επίκτητο, αλλά παρ' όλα αυτά μια βασική μας ανάγκη για να ζήσουμε, είναι κάτι που αλλάζει εύκολα ανάλογα με τις περιστάσεις.

Οι θεσμοί και η πρακτικές της κυριαρχίας και πιο ειδικά το κράτος επενέβηκε στη μέχρι πρότινος ελεύθερη και άγρια ζωή και όπως προείπαμε

μας εξάρτησε μαζί του. Έτσι η βασική μας ανάγκη για στέγη(όπως και οι άλλες) καλύπτεται μέσω των μεθόδων και των όρων που επέβαλε το κράτος. Διαμεσολαβώντας στην κάλυψη των αναγκών μας, αυτός ο θεσμός μας ελέγχει, μας κρατά δέσμιους και μας εκμεταλλεύεται, αναγκάζοντας μας παράλληλα να συμμετέχουμε στις διαδικασίες του. Αντιλαμβανόμενοι αυτή την απάτη τασσόμαστε αδιαπραγμάτευτα στον αγώνα για την συνολικά απελευθερωμένη ζωή. Για να περάσουμε σε συνθήκες αναρχίας και όπου οι ανάγκες μας θα καλύπτονται από τις άμεσες δικές μας πράξεις και όχι από επιβεβλημένες, πολύπλοκες διαδικασίες και κοινωνικούς μηχανισμούς.

Η αναρχία δεν είναι μια φαντασιοπληξία ή μια απραγματοποίητη μακρινή ουτοπία, αλλά μια υπαρκτή πραγματικότητα η οποία σήμερα δέχεται πίεση και σκιάζεται από την κυριαρχία. Η αναρχία είναι εφικτή κατάστασή επειδή έχει άμεση σχέση με την φύση συνολικά, με την ισορροπία της και με την συμφιλίωση του ανθρώπου με τις διεργασίες της. Για αυτό αν υπάρχει θέληση να συμβαδίσουμε ως άνθρωποι με τους φυσικούς ρυθμούς και σύμφωνα με τη ζωική μας φύση, τότε η κυριαρχία θα αποτελεί παρελθόν. Η ζωή του πλανήτη και πιο συγκεκριμένα σήμερα ο εξεγερμένος ανθρώπινος πληθυσμός δεν έχει παρά να συντρίψει την κυριαρχία για να συνεχιστεί η αέναη ελεύθερη ύπαρξη. Είναι ξεκάθαρο πως ως άνθρωποι, είμαστε πλάσματα της φύσης και των μακροχρόνιων διεργασιών της, ενώ ο πολιτισμός μας σκλαβώνει, μας αλλοτριώνει και μας εξημερώνει.

Ο αναρχικός τρόπος ζωής είναι εντελώς αντιθετικός με αυτόν της κυριαρχίας. Αναρχία και κυριαρχία δεν μπορούν να συμφιλιωθούν και να γίνουν ένα, επειδή είναι εντελώς διαφορετικές έννοιες και καταστάσεις. Απ' την μια η ανοχή και η αφομοίωση των δομών και των όρων του κράτους εξαπλώνουν την κυριαρχία. Ενώ απ' την άλλη ο αναρχικός απελευθερωτικός αγώνας θέλει να τελειώνει με την κυριαρχία σε κάθε της έκφανση, γι' αυτό και δεν μπορεί να αφομοιώσει τον τρόπο ζωής που επέβαλε το κράτος και ο πολιτισμός. Οπότε ας είμαστε ξεκάθαροι, δεν θέλουμε ένα άλλο σύστημα μαζοποίησης και επιβολής στη θέση του υπάρχοντος, αλλά ένα ελεύθερο τρόπο ζωής για όλα τα όντα. Προτάσσουμε τον αγώνα για την καταστροφή του κράτους και του πολιτισμού, που συνεπάγεται την καταστροφή των σχέσεων εξάρτησης και επιβολής.

Έτσι και την ανάγκη του ανθρώπου για στέγη οφείλουμε να την δούμε με διανοητική ειλικρίνεια από την οπτική των ελεύθερων συνθηκών της αναρχίας και όχι από τις προβολές του πολιτισμού και του κράτους. Οι ίδιοι οι ελεύθεροι άνθρωποι στα συντρίμμια του κράτους θα λύσουν την κάθε τους ανάγκη, δίχως την διαμεσολάβηση κοινωνικών μηχανισμών. Είναι ανειλικρινές και καμία φορά τυχοδιωκτικό να μιλάμε για ζωή χωρίς εξουσία και κράτος χωρίς να διευκρινίζουμε ότι αυτό συνεπάγεται μια καθολική αλλαγή του τρόπου ζωής των ανθρώπων σε σχέση με τον τρόπο ζωής στον πολιτισμό. Είναι προβληματικό να παρουσιάζεται

η αναρχία ως ένας τρόπος δράσης έξω από τα κόμματα και το κοινοβούλιο, αλλά με αριστερές στοχεύσεις. Συνήθως όσοι βαδίζουν με αυτό τον τρόπο αντίληψης της αναρχίας αποφεύγουν την όποια συζήτηση για την ζωή μετά το κράτος όπως «ο διάβολος το λιβάνι». Δυστυχώς έτσι γίνεται μια συμφεροντολογικού τύπου χρησιμοποίηση της αναρχικής θεώρησης που την κατακερματίζει ως ολότητα και την κάνει αριστερισμό. Δεν μας ενδιαφέρει ένας αγώνας που για χάρη της μαζικότητας του προσπαθεί να γίνει πιο φιλικός προς τα πρότυπα που όρισε η κυριαρχία για τον τρόπο ζωής του ανθρώπου στη βιομηχανική εποχή. Δεν μας ενδιαφέρει ένας αγώνας που αρνείται να κοιταχτεί στον καθρέφτη, να δει τα πράγματα συνολικά και να μιλήσει χωρίς ενδοιασμούς για όλα. Επειδή ένας τέτοιος αγώνας σημαίνει ότι δεν έχει ξεκάθαρη και συνολική στόχευση για την διάλυση της κυριαρχίας, αλλά στην ουσία παίρνει την μορφή της απαίτησης του μετασχηματισμού των δομών του κράτους.

Με γνώμονα και τα όσα αναφέρθηκαν, για να μιλήσουμε για το ζήτημα της στέγης οφείλουμε να δούμε πως έζησε ο άνθρωπος και οι άγριες φυλές πριν την εξάπλωση του πολιτισμού και του βιομηχανικού συστήματος. Αυτό θα έχει ουσία να το κάνουμε μόνο αφού απαλλαγούμε από τις διάχυτες αντιλήψεις περί ανωτερότητας του δυτικού πολιτισμού, δηλαδή του τρόπου ζωής μας σε σχέση με άλλους τρόπους ζωής και ειδικά των ανθρώπων που έζησαν χωρίς κράτος. Ακόμα πρέπει να έχουμε την επίγνωση ότι εμείς οι ίδιοι είμαστε εκπολιτισμένοι και «αστικοποιημένοι», αφού εκπαιδευτήκαμε και «προσαρμοστήκαμε» σε αυτό τον τρόπο ζωής που μας πέρασε ένα σύνολο από προκαταλήψεις και που πρέπει τώρα να τις αποδημήσουμε. Γι' αυτό εξαρχής ας βάλουμε στην άκρη την προκατάληψη περί πολιτισμικής ανωτερότητας. Άλλωστε αυτό το ιδεολόγημα είναι το ίδιο που έθρεψε όλους τους μεγάλους πολέμους απ' άκρη σ' άκρη στον κόσμο. Μια άλλη διαστρεβλωμένη αντίληψη είναι αυτή που βλέπει την πρόοδο και την ανάπτυξη του πολιτισμού, ως ένα φυσικό αναπόφευκτο γεγονός της ανθρώπινης γενικά νόησης και πρακτικής. Ο δυτικός πολιτισμός δεν είναι αποτέλεσμα μιας γραμμικής εξέλιξης του ανθρώπινου είδους, αλλά μια επιβεβλημένη κατάσταση πάνω σε πολλές διαφορετικές ανθρώπινες κουλτούρες.

Οι πρόγονοι μας που έζησαν σε σπηλιές δεν ήταν οπισθοδρομικοί ή ηλίθιοι, όπως μπορεί να νομίζει κανείς σήμερα. Οι κλιματολογικές συνθήκες του παρελθόντος και γενικά η ζωή στη φύση οδήγησαν τον άνθρωπο στους προϊστορικούς χρόνους να χρησιμοποιήσει τις σπηλιές για στέγη. Όμως καταλύματα σε σπηλιές ο άνθρωπος έκανε ανέκαθεν, ακόμα και τον 20ο αιώνα στον ελλαδικό χώρο. Για παράδειγμα όταν οι κάτοικοι ενός χωριού ήθελαν να συλλέξουν καρπούς (πχ. ελιές) σε μια απομακρυσμένη από το χωριό τους περιοχή διέμεναν προσωρινά ακόμα και σε διαμορφωμένα (ή κτισμένα μπροστά) σπήλαια. Η απουσία των σύγχρονων μεταφορικών μέσων και δρόμων ωθούσε τον

άνθρωπο να φτιάχνει καταλύματα οπουδήποτε. Μπορεί οι πρόγονοι μας να είχαν μια διαφορετική καθημερινότητα, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ήταν απαραίτητα δυστυχισμένοι ή είχαν αισθήματα κατωτερότητας και κατάθλιψης. Άλλωστε οι αυτοκτονίες, η χρήση ναρκωτικών ουσιών μέχρι θανάτου και τα ψυχοφάρμακα είναι φαινόμενα που πήραν μεγάλες διαστάσεις κατά την βιομηχανική εποχή.

Οι Εσκιμώοι έζησαν στους πάγους για χιλιάδες χρόνια φτιάχνοντας παγόσπιτα, τα επονομαζόμενα ιγκλού. Οι ινδιάνοι της Βόρειας Αμερικής έφτιαχναν καλύβες χρησιμοποιώντας δέρματα βισώνων και ξύλα. Στην Αφρική και την Αυστραλία οι ιθαγενείς κοιμόντουσαν κάτω από τα αστέρια τις ζεστές μέρες του χρόνου ή έφτιαχναν κάποιο κατάλυμα από λάσπη, χόρτα, ξύλα και πέτρες. Στην Λατινική Αμερική ή στα νησιά της Πολυνησίας οι άνθρωποι μέσα σε τροπικά δάση έφτιαχναν απλά καταλύματα για στέγη. Παντού σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου οι άνθρωποι έφτιαχναν και φτιάχνουν ακόμα σε ορισμένες περιπτώσεις ολόκληρα χωριά με απλά υλικά από τη φύση, χωρίς να χρειάζεται να ανοίγουν ορυχεία για πετρώματα και ενέργεια.

Μόνο όπου υπήρξαν κρατικές δομές κτίζονταν μεγάλες οικοδομικές κατασκευές. Μόνο τότε εξαναγκάζονταν άνθρωποι να κατασκευάζουν κάστρα, φρούρια, ανάκτορα, επιβλητικούς ναούς, τεράστιους τάφους και μεγάλα πέτρινα αγάλματα. Πάντα οι άνθρωποι που ζούσαν στους αγρούς, στα βουνά ή σε παράκτιες περιοχές, χωρίς άμεση εξάρτηση από το βιομηχανικό σύστημα και το κράτος, έφτιαχναν ταπεινά και απλά σπίτια στα φυσικά μέτρα του ανθρώπου και με αγνά υλικά που προσφέρει η φύση απλόχερα, χωρίς να πρέπει να καταστραφεί κάποιος βιότοπος.

Ως γνωστόν οι σύγχρονες οικοδομές κτίζονται εξ' ολοκλήρου με βιομηχανικά επεξεργασμένα οικοδομικά υλικά και βιομηχανικές μεθόδους. Ακόμα και μια μικρή μονοκατοικία μερικών δεκάδων τετραγωνικών μέτρων κτισμένη με βιομηχανικά υλικά και στα βιομηχανικά πρότυπα, κρύβει από πίσω της ολόκληρο το σύστημα παραγωγής και τους μηχανισμούς, που μόνο το κράτος μπορεί να πειθαρχήσει και να συγχρονίσει. Δηλαδή, ακόμα και ένα μικρό σπιτάκι να θέλουμε να κτίσουμε σύμφωνα με τα σύγχρονα πρότυπα αυτό θα είναι σε άμεση εξάρτηση με το βιομηχανικό σύστημα, τις προϋποθέσεις του για εξουσία και τις συνέπειες του με ένα σύνολο ποικίλων προβλημάτων. Ο χάλυβας, το τσιμέντο, τα τούβλα, οι χαλκοσωλήνες, οι μπογιές, το ηλεκτρικό δίκτυο, το αρδευτικό δίκτυο και τα πατώματα (στο βιομηχανικό πρότυπο) προέρχονται από ένα σύνολο διαδικασιών που μια ελεύθερη κοινότητα δεν μπορεί να αναπαράγει και που δεν έχει και λόγους για να το κάνει.

Μια ελεύθερη κοινότητα μπορεί να φτιάξει απλά κτίσματα με απλά υλικά χωρίς βιομηχανική εξόρυξη και εργοστάσια. Μια ελεύθερη κοινότητα θα μπορεί να υπάρχει ως τέτοια αφού δεν θα έχει επίπλαστες ανάγκες και σκουπίδια

που δεν ανακυκλώνονται άμεσα από τη φύση, ενώ οι βασικές της ανάγκες θα καλύπτονται χωρίς περιττές και βλαπτικές δραστηριότητες. Από την άλλη οι ανάγκες στον πολιτισμό διευρύνονται, οι διαδικασίες για την κάλυψη τους γίνονται πολύπλοκες, η επιβολή της εξουσίας καθορίζει τα πάντα, ενώ τοξικά σκουπίδια παράγονται διαρκώς.

Διάσημοι αρχιτέκτονες του μοντέρνου κινήματος της δεκαετίας του 1920 και 1930 όπως ο Λε Κορμπυζιέ ή ο Μιες Βαν Ντε Ροε αντέγραψαν την απλότητα, την λειτουργικότητα και το απέριττο της αρχιτεκτονικής των μικρών κοινοτήτων πριν την εκβιομηχάνιση, όπως για παράδειγμα της ανώνυμης αρχιτεκτονικής των Κυκλάδων ή των παραδοσιακών κινέζικων σπιτιών . Το βιομηχανικό σύστημα (μαζί με τους αρχιτέκτονες) πατένταρε την απλότητα και την μεταμόρφωσε σε πολυώροφα ή άλλα εκτρώματα κτισμένα κατ' βάση από μπετόν και χάλυβα. Η σύγχρονη κατοικία, όπως και ο υπόλοιπος τρόπος ζωής των ανθρώπων σήμερα, σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα με το βιομηχανικό σύστημα και τις γενικευμένες εξουσιαστικές σχέσεις. Αυτή η κατάσταση δεν μετρά μεγάλη διάρκεια ύπαρξης μπροστά στα χιλιάδες χρόνια ελεύθερης ή πιο απλής ζωής των ανθρώπων.

Σήμερα που τα πάντα ελέγχονται και εξαρτιούνται από το σύμπλεγμα της κυριαρχίας, καμιά ομάδα ανθρώπων δεν μπορεί να εγκατασταθεί σε ένα μέρος της γης χωρίς να έχει νομική έγκριση. Κανείς δεν μπορεί να καλύψει την ανάγκη του για στέγη χωρίς να εμπλακεί με τις κρατικές δομές και το βιομηχανικό σύστημα. Κανείς δεν μπορεί να ζήσει ελεύθερος και ανεξάρτητος, επειδή η κυριαρχία έχει εξαπλωθεί σε κάθε σπιθαμή γης. Δεν μπορούμε να ζήσουμε σε αρμονία με τη φύση και με αεξούσιες σχέσεις, επειδή διαμεσολαβεί παντού η εξουσία.

Η τεχνολογική πρόοδος και κυρίως η εκμηχάνιση έπαιξαν καταλυτικό ρόλο (σε συνδυασμό με τις άλλες δομές της κυριαρχίας) για τον καθορισμό του τρόπου ζωής των ανθρώπων σε παγκόσμιο επίπεδο. Πιο συγκεκριμένα επηρέασε τον τρόπο που καλύπτεται ή δεν καλύπτεται η ανθρώπινη ανάγκη για στέγη. Απ' την μια καθορίστηκαν νέες μέθοδοι δόμησης μιας κατοικίας, με νέα υλικά, ενώ απ' την άλλη διαμορφωθήκαν νέοι διαχωρισμοί και ρόλοι (διαμερίσματα στις πόλεις, μονοκατοικίες, βίλλες, εξοχικά, άστεγοι, νοικάρηδες, ενοικιαστές, παραγκουπόλεις, μεγαλουπόλεις, αστικοποίηση της υπαίθρου). Το 1950 υπήρχαν 86 πόλεις στον κόσμο με πληθυσμό πάνω από ένα εκατομμύριο. Σήμερα, αυτές οι πόλεις είναι 400. Σε παγκόσμιο επίπεδο υπολογίζεται ότι υπάρχουν πάνω από 100εκ. άνθρωποι άστεγοι σε αστικά κέντρα, ενώ στην Ελλάδα υπολογίζεται ότι είναι κάπου στους 20χιλ. ανθρώπους. Οι παραγκουπόλεις ξεπερνούν τις 250χιλ. παγκοσμίως. Το 43% του αστικού πληθυσμού των αναπτυσσόμενων χωρών ζει σήμερα σε παραγκουπόλεις (precarity slums) ή αλλιώς squatter cit-ies ενώ το αντίστοιχο ποσοστό στις αναπτυγμένες χώρες είναι 6%, σύμφωνα με το πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για τη στέγαση.[1]

Η κυριαρχία διαμεσολαβώντας στις ανθρώπινες σχέσεις και στη σχέση των ανθρώπων με τη φύση τους αναγκάζει να υπακούουν στους θεσμούς της για να μπορέσουν να ζήσουν στο τεχνητό σύστημα που εξαπλώνεται. Για να καλυφτεί η ανάγκη της στέγασης οι πιο πολλοί άνθρωποι αναγκάζονται να δουλεύουν και να πειθαρχούν στις εντολές της κυριαρχίας. Στριμωγμένη στις πόλεις η μαζική κοινωνία, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο «προσαρμόζεται» στην αλλοτρίωση και στους ρυθμούς του βιομηχανικού συστήματος. Μέσα στις συνθήκες αποξένωσης τις οποίες όρισε η κυριαρχία, είναι μεγάλη η ανάγκη για τον καθένα να έχει μια στέγη για να μείνει, να ξεκουραστεί και να χαλαρώσει. Τα διαμερίσματα, οι υπόγειες κατοικίες ή οι παράγκες, έστω και με αυτούς τους άθλιους όρους είναι ο χώρος όπου πολλοί άνθρωποι θα περάσουν τις χαρές και τις λύπες της ζωής τους. Επειδή όμως η κυριαρχία έχει εξαρχής την τάση να επεκτείνεται διαρκώς, πιέζει με διάφορους τρόπους το μεγαλύτερο μέρος της μαζικής κοινωνίας. Η οικονομική αφαίμαξη είναι ένας τρόπος ελέγχου και επέκτασης των μηχανισμών της εξουσίας. Σε αυτό το πλαίσιο πολλοί άνθρωποι παίρνουν δάνεια από τις τράπεζες για να έχουν μόνιμη στέγη. Ενώ είναι σύνηθες το γεγονός οι τράπεζες να κάνουν κατασχέσεις σπιτιών και έξωση σε όσους αδυνατούν να καλύψουν τις οφειλές τους σε αυτές. Ειδικά τα τελευταία χρόνια σε χώρες της Ευρώπης όπως η Ελλάδα και η Ισπανία, είναι δεκάδες χιλιάδες οι περιπτώσεις εξώσεων σε οφειλέτες τραπεζών. Ακόμα το ελληνικό κράτος με ψήφιση νόμου πριν μερικούς μήνες ενισχύει τα δικαιώματα των ιδιοκτητών ακινήτων έναντι των ενοικιαστών, επιβάλλοντας διαδικασίες εξπρές για εξώσεις και είσπραξη οφειλόμενων ενοικίων εντός πενήντα ημερών χωρίς να προηγηθεί δίκη.

Πολλοί είναι αυτοί που απελπίζονται όταν οι μηχανισμοί της κυριαρχίας τους διώχνουν από την κατοικία τους με την οποία έχει συνδεθεί όλη η καθημερινότητα τους και η ζωή τους. Δεν είναι λίγοι αυτοί που σε τέτοιες συνθήκες πίεσης και εκβιασμού οδηγούνται στην αυτοκτονία. Στον ελλαδικό χώρο έχουν καταγραφεί πολλά τέτοια περιστατικά τα τελευταία χρόνια. Στην Ισπανία τον προηγούμενο Νοέμβριο('12) πυροδοτήθηκαν διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις με αφορμή δύο αυτοκτονίες ανθρώπων κατά την διάρκεια της έξωσης. Με αφορμή αυτά τα γεγονότα η Ισπανική 'Ένωση Τραπεζών στο πλαίσιο μιας «κοινωνικά υπεύθυνης πολιτικής» επικαλέστηκε ανθρωπιστικούς λόγους και επέβαλε μορατόριουμ στις εξώσεις για δύο χρόνια.

Η δημοκρατία καλούπωσε τη φυσική ανάγκη των ανθρώπων για στέγη, όπως εγκλώβισε συνολικά την ύπαρξη σε κανόνες και νόμους. Το «δικαίωμα στη στέγη» και όλα τα «κοινωνικά δικαιώματα» που παρουσιάζονται από τους αριστερούς και τους φιλελεύθερους ως δημοκρατική κοινωνική κατάκτηση είναι στην ουσία το επιστέγασμα της επιβολής της κυριαρχίας στην ζωή των ανθρώπων και το άλλοθι για την καθολική της επέλαση για εκδημοκρατισμό και εκπολιτισμό

σε παγκόσμιο επίπεδο. Θα μπορούσε να υπάρχει μια ελεύθερη ζωή για όλους χωρίς την διαμεσολάβηση της κυριαρχίας, όμως από την στιγμή που το κράτος επιβάλλεται παντού, κατασκευάζονται και οι συνθήκες που παγιδεύουν. Για παράδειγμα για να αποκτήσει κάποιος σπίτι(για τα δεδομένα των ανεπτυγμένων χωρών) χωρίς να το κληρονομήσει, συνήθως πρέπει να πάρει δάνειο από κάποια τράπεζα. Η αμοιβαία συμφωνία με φαινομενικά «ελεύθερους» όρους στην ουσία είναι μια εκβιαστική πράξη, αφού αυτός που θέλει να εξασφαλίσει μια στέγη είναι με την διαρκή απειλή ότι θα μείνει στο δρόμο αν δεν πληρώσει το νοίκι ή τη δόση. Η λύση όμως δεν είναι στην διεκδίκηση μιας καλύτερης νομοθεσίας ή η επιβολή ενός κοινωνικού κράτους πρόνοιας (σαν αυτό που θέλουν οι κουμουνιστές) που θα διαχειρίζεται και θα ελέγχει τα πάντα με όρους κοινοκτημοσύνης. Αντίθετα η ουσιαστική λύση βρίσκεται στην καταστροφή του κράτους, των εξουσιαστικών σχέσεων και της εξάρτησης.

Ο αναρχικός αγώνας για την ολική καταστροφή των εξουσιαστικών δομών είναι το ζητούμενο, έτσι ώστε ελεύθεροι οι άνθρωποι να καλύπτουν τις ανάγκες τους σε αρμονία με τον φυσικό κόσμο που τους περιβάλλει. Βέβαια ο αναρχικός αγώνας δεν αποκλείει πράξεις ανιδιοτέλειας και αλληλοβοήθειας πριν την καταστροφή του κράτους. Γι' αυτό θα ήταν θεμιτό αν κάποια αλληλέγγυα ομάδα ή άτομο βοηθούσε άλλα άτομα που έχουν πρόβλημα στέγασης να βρουν κάποιο σπίτι να μείνουν.

Το να σχηματίζουμε όμως μια ομάδα η οποία στο όνομα της αλληλεγγύης προσφέρει στέγη ή βοήθεια σε άτομα που έχουν πραγματική ανάγκη με αντάλλαγμα την ενσωμάτωση τους σε πολιτικές δομές είναι μια τραγικά εξουσιαστική πρακτική. Το να λειτουργούμε μια δομή η οποία διαχειρίζεται τις άμεσες ανάγκες ανθρώπων που ζουν μέσα στο εξουσιαστικό περιβάλλον της πόλης για να ενδυναμώνουμε πολιτικούς σχηματισμούς είναι αισχρό. Δεν συγκρουόμαστε με τον θεσμό του κράτους φτιάχνοντας ένα παρόμοιο μηχανισμό μικρότερου μεγέθους, αλλά στην ουσία λειτουργούμε συμπληρωματικά και παράλληλα με το αυτό. Δεν μπορεί να υπάρξει αμοιβαία συμφωνία σε ειλικρινή βάση μεταξύ κάποιου που δεν έχει πού να μείνει και κάποιου που διαχειρίζεται σπίτια. Μια τέτοια συμφωνία είναι ιδίου τύπου με το «κοινωνικό συμβόλαιο» ή το συμβόλαιο ενοικίασης σπιτιού που επικαλούνται οι εξουσιαστές. Όταν λειτουργούμε καταλήψεις με αυτούς τους όρους αναπαράγουμε σχέσεις εξάρτησης και εκβιασμού. Με αυτό τον τρόπο βοηθάμε στην επέκταση της εμβέλειας της κυριαρχίας, ασχέτως αν δεν έχουμε επίσημη νομική κάλυψη. Η εκδίωξη άλλων καταληψιών ή η έκδοση κειμένων έξωσης από «συνελεύσεις γειτονιάς» είναι το λιγότερο εξουσιαστικές πρακτικές. Πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι η αναρχική προοπτική έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τις παραπάνω λογικές και πρακτικές. Και το αναφέρουμε αυτό επειδή σε περιόδους σαν αυτή που διανύουμε, όπου άνθρωποι αυτοκτονούν επειδή οι

τράπεζες τους παίρνουν το σπίτι και οι εξώσεις είναι μια καθημερινότητα, οι παραπάνω πρακτικές συμβαίνουν στ' αλήθεια σε γειτονιά της Αθήνας, από άτομα που δρουν στο όνομα του «κινήματος των καταλήψεων στέγης» και είναι υποτίθεται ενάντια στον καπιταλισμό.

Ένας κόσμος χωρίς εξουσία στον οποίο οι άνθρωποι θα ζουν ελεύθεροι σε συμφιλίωση με την βιόσφαιρα δεν θα μοιάζει καθόλου στον τρόπο ζωής μας σήμερα στον πολιτισμό. Το βιομηχανικό σύστημα και η ζωή στις πόλεις θα αποτελούν παρελθόν. Οι ανάγκες μας θα απλουστευθούν και οι διεργασίες μέσω των οποίων θα καλύπτονται θα είναι επίσης απλές και φυσικές. Έτσι και η ανθρώπινη ανάγκη για στέγαση θα επιλύεται με τον ίδιο τρόπο, αδιαμεσολάβητα, απλά και με φυσικά μέσα. Αν έχουμε ως γνώμονα ότι οι διεργασίες για την κάλυψη των αναγκών μας θα πρέπει να διατηρούν τις ελεύθερες σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και την βιωσιμότητα του φυσικού κόσμου, τότε η κυριαρχία θα είναι περιττή. Δεν μπορούμε διανοητικά και πρακτικά να μένουμε αγκιστρωμένοι στην εικόνα του σύγχρονου τεχνολογικού κόσμου απαξιώνοντας την ζωή στην φύση και να περιμένουμε ότι θα ζήσουμε χωρίς εξουσία και εξάρτηση. Είναι αντιφατικό να μιλάμε για απελευθέρωση, ενώ απ' την άλλη να θεωρούμε τον σύγχρονο τρόπο ζωής και τις τεχνοανέσεις του ως αναγκαιότητα. Η σύγχρονη κατοικία από την βίλλα στη κορυφή ενός βουνού, το διαμέρισμα στο κέντρο της Αθήνας και μέχρι το τελευταίο τενεκεδόσπιτο στο Ναϊρόμπι της Κένυας και τους αστέγους του κόσμου είναι αποτέλεσμα του ίδιου παγκοσμιοποιημένου συστήματος και της εξάπλωσης του πολιτισμού. Δεν μπορούμε να κοιτάμε τα πράγματα μόνο στα πλαίσια της ελληνικής επικράτειας ή της Ευρώπης, επειδή ο τρόπος που ζούμε συνδέεται με την εκμετάλλευση του Τρίτου κόσμου και θα ήταν τουλάχιστον υποκριτικό να κάνουμε ότι δεν υπάρχει η παγκόσμια διάσταση της επιβολής του πολιτισμού σε φύση, ζώα και ανθρώπους. Ακόμα και όσοι επικαλούνται «ένα κόσμο ισότητας» και δεν λένε ότι θα πρέπει να καταστραφεί η δόμηση της μαζικής κοινωνίας και οι βιομηχανικές διαδικασίες που αναπαράγουν την κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών, μιλάνε μια υποκριτική γλώσσα. Επειδή απλά αν όλος ο ανθρώπινος πληθυσμός αφομοιωθεί στον καταναλωτικό τρόπο ζωής της ανεπτυγμένης δύσης σε ισότιμη βάση τότε θα επιταχυνθεί περεταίρω η εξολόθρευση του φυσικού κόσμου.

Ασφαλώς αυτό το πλάνο «παγκοσμιοποίησης» είναι μια υπόθεση που εξωραΐζει το κράτος και που δεν συνάδει με την πραγματική τάση του πολιτισμού που είναι να επιβάλλεται με τη βία, να διαχωρίζει και να εκμεταλλεύεται ποικιλοτρόπως. Η απαλλαγή μας από τα δεσμά της εξουσίας δεν θα λυθεί με την ατομική ή συλλογική μας προσαρμογή στο σύστημα, δεν θα λυθεί με την κατάληψη εγκαταλελειμμένων κτηρίων και την κάλυψη της ανάγκης για στέγαση ενός μόνο μικρού αριθμού ατόμων στις συνθήκες που όρισε η κυριαρχία. Μόνο

μέσα από την διάχυση της συνολικής θεώρησης και πρακτικής ενάντια στο παγκοσμιοποιημένο τεχνοβιομηχανικό σύστημα θα δημιουργηθούν ουσιαστικά ρήγματα και εντέλει θα πραγματωθεί η κατάρρευση του.

Για την πνευματικά και υλικά απελευθερωμένη κοινότητα που ζει χωρίς κράτος, ένα καλύβι φτιαγμένο με απλά υλικά είναι αρκετό. Για τους πνευματικά και υλικά απελευθερωμένους ανθρώπους ένα απλό καλύβι στη φύση δεν είναι μικρό ή μεγάλο, δεν είναι φτωχικό ή πλούσιο, είναι αρκετό. Που σημαίνει ότι είναι αυτό που πρέπει να είναι σύμφωνα με τα φυσικά, ζωικά και γήινα μέτρα του ανθρώπου και όχι με τα μέτρα και σταθμά που όρισε η κυριαρχία.

[1] Mike Davis, Ο πλανήτης των παραγκουπόλεων.

Όταν ο αντιφασισμός κατακερματίζει την ολότητα της αναρχίας

Και να που ξαφνικά η επιθυμία και η αναγκαιότητα για επίθεση στο κράτος μπήκε μέχρι νεοτέρας στην άκρη, για να αντιμετωπιστεί η άνοδος των φασιστών. Ή μήπως εξ' αρχής δεν είχε στοχευτεί όσο θα έπρεπε το κράτος;

Παρόλο που στον ελλαδικό χώρο εδώ και 39 χρόνια η διαχείριση της κρατικής και τεχνοβιομηχανικής υπόστασης πραγματοποιείται μέσω της δημοκρατικής οδού, παρατηρούμε το τελευταίο χρονικό διάστημα, ιδιαίτερα πριν και μετά τις εκλογές, μια ραγδαία έξαρση των κινήσεων που προσδιορίζονται στο αντιφασιστικό μπλοκ και μια σαφή παράκαμψη της συνολικής αντικρατικής δράσης. Πριν τις τελευταίες εκλογές και υπό την «απειλή» της εισόδου της χρυσής αυγής στη βουλή, αναπτύχθηκε με τις ευλογίες και τη μεγάλη μητρική αγκαλιά της αριστεράς (εντός και εκτός βουλής) και όχι μόνο, ένα μέτωπο ενάντια στην απειλή του φασισμού. Το μέτωπο αυτό δοκίμασε τα κινηματικά αντανακλαστικά και συνεχίζει με πληθώρες αντιφασιστικές πορείες και άλλες κινήσεις στα προάστια και στο κέντρο διάφορων πόλεων του ελλαδικού χώρου. Όλη αυτή η αντιφασιστική έξαρση και δημοκρατική επίκληση βασίζεται σε μια παρτίδα καλά στημένη από τα αριστερά και αριστερίστικα δεκανίκια του συστήματος, κινούμενη στα θολά νερά των κινηματικών διαδικασιών.

Η απουσία κριτικής σκέψης, η αδιαφορία μπροστά στη συσσωρευμένη εμπειρία και γνώση, η πρόσμιξη των αναρχικών αντιλήψεων στην κινηματική και αντιφασιστική σούπα αλλά και στα μολυσμένα νερά της πολιτικής, θριάμβευσε! Εξουδετερώνοντας κατά αυτόν τον τρόπο την απελευθερωτική δραστηριοποίηση και τη δυνατότητα συνολικής αντιμετώπισης των διάχυτων εξουσιαστικών σχέσεων. Με αυτό το ζήτημα θα επιχειρήσουμε να καταπιαστούμε παρακάτω. Μέσα από μια οπτική που προσδοκά την εξάπλωση της φλόγας της εξέγερσης

ενάντια στο κράτος και στο βιομηχανικό σύστημα. Ερμηνεύοντας συνολικά και όχι μερικά τον τρόπο που λειτουργεί και αναπαράγεται η κρατική δόμηση.

Ισχυροποίηση της ακροδεξιάς ή η κυριαρχία είναι παντού;

Πράγματι, δεν μπορεί να αρνηθεί κανένας την άνοδο του ακροδεξιού πόλου που εκφράστηκε και εκλογικά με την είσοδο της χρυσής αυγής στη βουλή. Όπως πραγματικότητα είναι και οι καθημερινές ρατσιστικές επιθέσεις φασιστοειδών που έχουν ως στόχο κυρίως μετανάστες. Απ' την άλλη δεν λείπει και η «δυναμική είσοδος» του «νέου» αριστερού κομματιού του συστήματος στις διαχειριστικές υποθέσεις του κράτους. Βεβαίως, όλες αυτές οι πολιτικές διαδικασίες δεν αφορούν τις απελευθερωτικές προσπάθειες αλλά αντίθετα αφορούν εξουσιαστικές επιδιώξεις και αναδιαρθρώσεις που συντελούνται στον κόσμο της κυριαρχίας.

Η μαζική κοινωνία απ' την άλλη, όντας αλλοτριωμένη από την ίδια της τη συνθήκη ως τέτοια και βρισκόμενη σε άμεση αλληλεξάρτηση με την κρατική μηχανή υιοθετεί και αναπτύσσει εξουσιαστικές συμπεριφορές, που είτε εκφράζονται άμεσα μέσω των σχέσεων που αναπτύσσονται εντός της είτε επικυρώνοντας μέσω δημοκρατικών διαδικασιών (βλ. εκλογές) την πρακτική εφαρμογή του κρατισμού.

Όλα αυτά (οι διαδικασίες μαζοποίησης και ελέγχου) όμως δεν μπορούν να λειτουργήσουν παραπλανητικά για αυτούς που αγωνίζονται ενάντια σε κάθε εξουσιαστική συνθήκη και οικοδόμημα, όπως και αν αυτά εκφράζονται κάθε φορά μέσα στο χρόνο και σε κάθε γεωγραφική περιοχή.

Ο νεοναζισμός (δηλαδή ο νέο-εθνικοσοσιαλισμός) δεν είναι μια παρέκκλιση από τη δημοκρατία όπως καυχιούνται οι δημοκράτες αλλά και τα δύο καθεστώτα αποτελούν αδιάσπαστα συγκοινωνούντα δοχεία. Ο νεοναζισμός είναι συστατικό και αναπόσπαστο κομμάτι του τεχνοβιομηχανικού συστήματος και του κρατισμού, που η διαδικασία τους δε θα διστάσει να βγάλει μπροστά (όπως έχει γίνει και άλλες στιγμές στο παρελθόν), αν φανεί ότι η παρούσα (ή άλλη) μορφή διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων δεν εξυπηρετεί περεταίρω.

Όμως από απελευθερωτική οπτική, η προσκόλληση στον αντιφασισμό, όπως άλλωστε και η ενασχόληση με ζητήματα που δεν αγγίζουν το σύνολο της κυριαρχίας σε ανθρώπους και φύση, αλλά επιμέρους κομμάτια της, δεν προωθεί την υπόθεση της συνολικής απελευθέρωσης. Καθώς αν η οποιαδήποτε δράση δε στοχεύει στις αιτίες που δημιουργούν τη δυστυχία και την καταστροφή επάνω στα έμβια και μη όντα του πλανήτη, σίγουρα θα καταλήξει να λειτουργεί απλά ως αναμορφωτής και μεταρρυθμιστής των συνθηκών αυτών. Η συνολική αντιμετώπιση του κρατικού και βιομηχανικού οικοδομήματος είναι ουσιαστικό ζήτημα για τον αναρχικό απελευθερωτικό αγώνα.

Ο αντιφασισμός και η αποδοχή της κρατικής μηχανής

Μπροστά στην κινηματική συσπείρωση και «ήττα» του φασισμού και των νεοναζί, θάβονται στο παρελθόν, διαφορές, αντιθέσεις και προοπτικές ενώ τη θέση τους καταλαμβάνει η «αναγκαία» συνεργασία αναρχικών με αριστερούς αλλά και λοιπούς μελλοντικούς και τωρινούς εξουσιαστές. Ας είναι καλά το άγιο κίνημα, που όλους τους καλούς χωρά! Η προσκόλληση στον αντιφασιστικό αγώνα, ενδυναμώνει τους δημοκρατικούς μηχανισμούς, που μένουν ανέγγιχτοι και οδηγούν στην εκ νέου ενδυνάμωση του κρατισμού. Γιατί η τοποθέτηση και η δράση σε ένα μέρος της κυριαρχίας και όχι στη συνολική της δόμηση, αφήνει ανέγγιχτο κάποιο άλλο κομμάτι της που μάλιστα ενδυναμώνεται και τις περισσότερες φορές αν όχι όλες, αναδεικνύεται ως η «ορθολογικότερη» και «δικαιότερη» λύση.

Στην αριστερά (εξωκοινοβουλευτική ή μη) αλλά και σε κάθε άλλη εξουσιαστική αντίληψη δεν έχουμε να προσδώσουμε τίποτα, γιατί ως εξουσιαστές και θιασώτες του κράτους και της τεχνολογικής προόδου, είναι αυτονόητο να πράττουν αναλόγως και να χρησιμοποιούν μεθόδους παρόμοιες. Επομένως ας πράξουν όπως νομίζουν χωρίς την συναίνεση του αναρχικού απελευθερωτικού αγώνα. Επειδή αντίθετα, όσοι μάχονται για την ολική καταστροφή της αθλιότητας της κυριαρχίας, για να δημιουργηθούν οι συνθήκες για μια ζωή άγρια και ελεύθερη που θα βρίσκεται σε αρμονία με τη φύση, οφείλουν να πράττουν με τρόπο αντικρατικό και συνολικό.

Η μόνη δραστηριοποίηση που μας απασχολεί και αξίζει να αφοσιωθεί κανείς, είναι η απελευθερωτική και η οποία συνοδεύεται από την αντίστοιχη οπτική και σκέψη. Επομένως το ζήτημα του εθνικισμού ή νεοναζισμού δεν μπορεί να ερμηνευτεί και να αντιμετωπιστεί με διαφορετικό τρόπο απ' ότι το κομμουνιστικό, το δημοκρατικό ή οποιοδήποτε άλλο σύστημα διαχείρισης του πολιτισμού και των σκουπιδιών του. Καλούμαστε λοιπόν να ξεχάσουμε τις σφαγές, τις εκτελέσεις, τα βασανιστήρια εξεγερμένων, αγωνιζόμενων και αναρχικών, την καταστολή εξεγερσιακών γεγονότων από τα «παραδεισένια» κομμουνιστικά καθεστώτα (και όχι μόνο) και να συνεργαστούμε μαζί με τους ιδεολογικούς θιασώτες του λενινισμού και λοιπούς εχθρούς της απελευθέρωσης.

Δεν ξεχνιούνται τα καθεστώτα που έχουν προκαλέσει ποταμούς αίματος, βασανισμού και βαρβαρότητας σε τόσους και τόσους ανθρώπινους και μη πληθυσμούς και έχουν μολύνει ανεπανόρθωτα τη βιόσφαιρα. Και όμως, σε όλα αυτά όταν παρουσιάζεται κάθε φορά μια υπαρκτή ή μη κατάσταση «έκτακτης ανάγκης», κάποιοι θέλουν να επιβάλουν την λήθη...

Η συνολική τοποθέτηση απέναντι στο κόσμο της κυριαρχίας και η αντίστοιχη εμπλοκή για την καταστροφή του, αντιβαίνει την μεταρρύθμιση ή την «επαναστατική» αλλαγή της αθλιότητας του κράτους και του πολιτισμού.

Ο αντιφασισμός μπορεί να νοηθεί μονάχα ως ένα μέρος του συνολικότερου αντικρατικού αγώνα. Να το πούμε πιο αναλυτικά; Είμαστε το ίδιο αντιφασίστες, όσο είμαστε αντιδημοκράτες, αντικομμουνιστές αλλά και εχθρικοί απέναντι σε οποιοδήποτε άλλο σύστημα κυριαρχίας που επιβάλλεται στις ατομικότητες και στο φυσικό κόσμο ως ολότητα. Γιατί ακριβώς πάνω απ' όλα είμαστε αναρχικοί, που σημαίνει ότι τοποθετούμαστε πέρα και ενάντια από κάθε πολιτικό και οικονομικό σχηματισμό που στερεί την αγριότητα και την αυθεντικότητα της ζωής. Και ως τέτοιοι οφείλουμε να αντιπαρατεθούμε στο σύνολο της κρατικής και εξουσιαστικής δόμησης. Γιατί δε θέλουμε να ξεμπερδεύουμε μόνο με μια μορφή του κράτους, ενισχύοντας έτσι μια άλλη (πχ φασισμός, δημοκρατία).

Η αναρχία δεν είναι ένα ρούχο που φοριέται ή παραγκωνίζεται ανάλογα με τις απαιτήσεις της μαζικότητας, των μαζικών δομών ή των περιστάσεων. Και ο/η αναρχικός/η δεν είναι μια ιδιότητα που φοράει μια το αόριστο προσωπείο του αντιφασίστα, μια του αντικαπιταλιστή, του γείτονα ή του κατοίκου, ανάλογα με τις περιστάσεις. Κάθε άλλο, η αναρχία εμπεριέχει συγκεκριμένα απελευθερωτικά χαρακτηριστικά που οφείλουν να συνοδεύονται σε κάθε δράση και στάση στη ζωή και όχι να ξεχνιούνται στις συνελεύσεις.

Όταν οι αντι-δομές αντικαθιστούν τις δομές του κράτους

Ένα άλλο ζήτημα που απασχολεί και εύλογα προβληματίζει, αφορά τη δημιουργία αντιφασιστικών(και όχι μόνο) πολιτοφυλακών, περιπολιών και όλα τα συναφή σε γειτονιές και πόλεις. Η προβληματική που τίθεται είναι, τι σχέση μπορεί να έχει η απελευθερωτική και εξεγερσιακή δράση, με αντιλήψεις που εμπεριέχουν το έμβρυο της εξουσίας και που μάλιστα οι ρίζες τους προέρχονται από οφθαλμοφανή εξουσιαστικά μορφώματα; Απουσιάζει ή εντέχνως «ξεχνιέται» η αντίληψη πως ο αγώνας για την αναρχία δεν υιοθετεί σε καμία περίπτωση τα όπλα και τις λογικές που αντιπαλεύει. Κατά αυτόν τον τρόπο, ο αναρχικός αγώνας παραγκωνίζεται και αντικαθίσταται από μια ακόμα εξουσιαστική καρικατούρα που καλύπτεται απλά με απελευθερωτικό μανδύα. Το ότι κάποιοι αναρχικοί στο παρελθόν (Ισπανία '36) ανέπτυξαν παρόμοιες μεθόδους δεν σημαίνει ότι πρέπει να τις αφομοιώσουμε και να τις αποδεχτούμε ως αναρχικές πρακτικές.

Η απελευθερωτική δράση δεν αναπτύσσεται και δεν διαχέεται με «μπροστάρηδες» που θα βγουν στους δρόμους να υπερασπιστούν τα δημοκρατικά δικαιώματα ή την ασφάλεια της κοινωνίας, ακόμα και αν υπάρχουν πράγματι άνθρωποι κατατρεγμένοι και εξαθλιωμένοι. Θα έχει μεγάλη διαφορά άραγε αν οι λεγόμενες πολιτοφυλακές ή περιπολίες δεν πραγματοποιούνται από μπάτσους ή από φασίστες αλλά αυτή τη φορά από «αναρχικούς»; Θα αναδειχτεί η απελευθερωτική προοπτική και η αδιαμεσολάβητη δράση αν παίξουμε το ρόλο του μάχιμου φύλακα και προστάτη της κοινωνίας και των μεταναστών; Θα προωθήσουμε την εξέγερση

προς κάθε εξουσιαστική συνθήκη και δομή, κυκλοφορώντας αφίσες και κείμενα με το κοντόφθαλμο και μερικό αντιφασιστικό περιεχόμενο;

Εξάλλου η προσδοκία να «καθαριστούν» οι γειτονιές και οι δρόμοι από φασίστες, πέρα από το ότι εμπεριέχει τακτικές που χρησιμοποιούνται στο παρόν και στο παρελθόν από το κράτος, περικλείει και την άποψη ότι οι δομές της κυριαρχίας μας ανήκουν. Αλλά ούτε οι δρόμοι, ούτε οι γειτονιές, ούτε οι πλατείες μας ανήκουν. Ανήκουν στο κόσμο της κυριαρχίας και λειτουργούν μονάχα για την αναπαραγωγή της.

Απ' την άλλη, δεν μπορεί να ειπωθεί το να μην τσακιστεί ο νεοναζισμός όπως και κάθε εξουσιαστική πρακτική. Είναι όμως άκρως παραπλανητική η προβολή του μεμονωμένου νεοναζί ως το «μαύρο πρόβατο» της αγίας δημοκρατίας. Κι ο λόγος είναι ότι έτσι ξελασπώνεται το κράτος και ο αλλοτριωμένος τρόπος ζωής που επιβάλλει, αυτό δηλαδή που έθρεψε και τρέφει κάθε εξουσιαστική αντίληψη και πρακτική όπως και τον νεοναζισμό. Άλλωστε οι φυλακές, τα κέντρα αιχμαλωσίας μεταναστών, οι φράχτες στα σύνορα και οι συλλήψεις λαθρομεταναστών που οργανώθηκαν το τελευταίο διάστημα δεν είχαν σχέση με την δράση κάποιας νεοναζιστικής οργάνωσης αλλά με τις αποφάσεις και την δράση του «πολύχρωμου» κοινοβουλίου, της αριστεράς και της δεξιάς.

Αν γίνει κατορθωτό να στηθούν ισχυρά αναχώματα στην καταστροφική επέλαση του τεχνολογικού και βιομηχανικού συμπλέγματος κυριαρχίας, θα γίνει μέσω της καθολικής ερμηνείας και απόρριψης των συνθηκών υποδούλωσης που προάγει ο κρατισμός και ο πολιτισμός. Ενάντια σε οποιοδήποτε πολιτικό σύστημα που επιβάλλεται κάθε φορά. Πάνω σε αυτή την προοπτική, οι αναρχικές ομάδες και άτομα, με την ειλικρινή και συνολική τους στάση, έχουν να προσφέρουν με πολύμορφο τρόπο πολλά και ουσιαστικά.

Οδηγώντας με το τιμόνι του πολιτισμού

Τα όπλα που χρησιμοποιεί το τεχνοβιομηχανικό σύστημα ώστε να καταφέρνει να επιβάλλεται και να αναπαράγεται, βρίσκονται σε δομές και υπηρεσίες που φαντάζουν να λειτουργούν κάτω από ένα καθεστώς ουδετερότητας ή ακόμα και εξυπηρετικά ως προς τις ανθρώπινες ανάγκες. Φαντάζουν ουδέτερα επειδή απλά έχουμε εξημερωθεί στον τρόπο ζωής που διαμορφώνουν. Η διεξοδική ερμηνεία του σύγχρονου παγκοσμιοποιημένου συστήματος, είναι μια διεργασία απαραίτητη για να «ξεφύγουμε» και να καταφέρουμε στοχευμένα και καταστροφικά πλήγματα στη μεγα-μηχανή του πολιτισμού. Ιδιαίτερα στην εποχή αυτή, όπου η κυριαρχία επεκτείνει την επικράτειά της με φρενήρεις ρυθμούς αγγίζοντας κάθε σπιθαμή ελεύθερης και άγριας γης, πρέπει να δούμε ποια είναι τα μέσα που διαμορφώνουν αυτή την συνθήκη.

Η σωρεία αλλαγών που επέφερε ο πολιτισμός στον φυσικό κόσμο δεν θα μπορούσε να αφήσει ανέγγιχτο τον τρόπο ζωής των ανθρώπων, που αποτελούν άλλωστε κομμάτι της ολότητας της φύσης. Από την εικόνα της σύγχρονης βιομηχανικής κοινωνίας και της τεχνολογικής πανούκλας, κυρίως των μητροπολιτικών κέντρων και της περιφέρειας τους, δεν θα μπορούσαν να λείπουν οι μεγάλοι αυτοκινητόδρομοι, το πυκνό οδικό δίκτυο που καλύπτεται από πληθώρα αυτοκινήτων και άλλων τροχοφόρων, σιδηροδρομικές γραμμές πάνω στο έδαφος και στα σπλάχνα της γης, αεροπλάνα στους ουρανούς, σκάφη και υπερωκεάνια σε θάλασσες και ωκεανούς.

Κάθε κράτος για να καταφέρει να υπάρχει χρειάζεται απαραιτήτως να αναπτύξει τις δομές και τις υποδομές που θα λειτουργήσουν τη μηχανή του και θα οικοδομήσουν σχέσεις εξάρτησης. Στο τεχνητό περιβάλλον που κατασκευάστηκε και εξελίσσεται, το κράτος παρουσιάζεται και είναι η μόνη φερέγγυος δύναμη που μπορεί να εξασφαλίσει τα απαραίτητα για την πολιτισμένη κοινωνικότητα. Εφ' όσον οι συνθήκες ζωής που επιφέρει ο πολιτισμός δεν μπορούν να είναι τίποτα διαφορετικό από εξουσιαστικές για κάθε ύπαρξη, έτσι και η δόμηση του κράτους είναι η μόνη που μπορεί να τις εξασφαλίσει. Μέσα από ένα δίκτυ δομών, νόμων και θεσμών το κράτος και ο πολιτισμός είναι δύο καταστάσεις που πορεύονται μαζί από τα βάθη του χρόνου και το ένα προϋποθέτει το άλλο για την ύπαρξή τους. Η προέλασή τους πραγματοποιείται με καταστροφικό τρόπο ως προς την ελεύθερη ύπαρξη του φυσικού κόσμου. Διότι κάθε εκατοστό καινούριας στρώσης τσιμέντου επάνω στο άγριο χώμα, κάθε νέος πυλώνας ηλεκτρικού δικτύου που «φυτρώνει» σε ένα απάτητο δάσος, κάθε καινούριο αμάξι και κάθε καινούριο μηχάνημα του τεχνολογικού «θαύματος» σηματοδοτεί την αλλοίωση της αυθεντικής άγριας ύπαρξης και την περαιτέρω διαδικασία εξημέρωσης. Γι' αυτό το λόγο η καταστροφή της κυριαρχίας και των δομών της, θα πρέπει να εξαπλωθεί στο σύνολο του τεχνικού κόσμου.

Η μεταφορά εμπορευμάτων και ανθρώπων αποτελούν βασική προϋπόθεση για την κίνηση της μηχανής του πολιτισμού. Επομένως στη σύγχρονη τεχνολογική κοινωνία όποια δομή σχετίζεται με τις μεταφορές, δεν μπορεί παρά να ερμηνεύεται ως απαραίτητο κομμάτι στο παζλ της αστικοποίησης, της βιομηχανοποίησης και της διακοπής της αρχέγονης συμβιωτικής σχέσης του ανθρώπου με τη φύση.

Από την φυσική περιπλάνηση στην συστηματοποιημένη μεταφορά

Στα παρθένα εδάφη, εκεί όπου ο πολιτισμός δεν είχε δομηθεί ή δεν είχε φτάσει ακόμα για να τα μολύνει, οι σχέσεις των ανθρώπων που κατοικούσαν σ' αυτά, (τόσο μεταξύ τους, όσο και με τη φύση) ήταν ξεκάθαρα διαφορετικές από αυτές των πολιτισμένων. Οι απολίτιστοι έχοντας αναπτύξει ισχυρούς δεσμούς με το φυσικό περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούσαν (και εξακολουθούν να ζουν

ορισμένοι), βρίσκονταν κατά βάση εναρμονισμένοι με τους ρυθμούς του. Η έννοια του χρόνου και του χώρου σε αυτές τις περιπτώσεις δεν είχε καμιά ιδιαίτερη σημασία ή τουλάχιστον δεν είχε καμιά σχέση με την έννοια και την σημασία που δίνεται στις μαζικές κοινωνίες του βιομηχανικού κόσμου. Η μετακίνηση των άγριων φυλών και ομάδων βασιζόταν σε φυσικές αιτίες (δυνατότητα εύρεσης τροφής, κλιματολογικές συνθήκες). Αρκετές φορές αναγκάζονταν να περπατήσουν μεγάλες αποστάσεις προς εύρεση κάποιας καινούριας τοποθεσίας για να εγκατασταθούν ή να αναζητήσουν τροφή μέσω της τροφοσυλλογής ή του κυνηγιού. Ας ξεκαθαρίσουμε όμως ότι η νομαδική ζωή δεν αφορούσε όλες τις απολίτιστες ομάδες και φυλές.

Η μετακίνηση και περιπλάνηση των ανθρώπων με τα ίδια τους τα πόδια, χωρίς δηλαδή να χρησιμοποιούν κάποιο τεχνητό μέσο, είναι σύμφυτη με την ύπαρξη τους και την εξέλιξη τους ως είδος εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Ο νομαδικός τρόπος ζωής στην ουσία δεν έχει εκλείψει εντελώς αφού εξακολουθεί να βιώνεται ακόμα και σήμερα στις εναπομείνασες φυλές ιθαγενών που εμμένουν στον πρωτογενή τρόπο ζωής. Η μετακίνηση για αυτούς τους ανθρώπους είναι ζωτικής σημασίας, όπως και μια απόλυτα φυσική ανάγκη, κάτι που σημαίνει ότι δεν είναι μια ξεκομμένη κατάσταση από την ολότητα της ζωής τους και τους ρυθμούς της φύσης. Πόσο μάλλον δεν μπορεί να νοηθεί ως μια αγγαρεία ή κάποιου είδους εξαναγκασμός. Με παρόμοιο τρόπο, ως φυσική ανάγκη, πολλά είδη ζώων μεταναστεύουν, ανά εποχές από ένα μέρος σε άλλο. Τα μονόξυλα-κανό ήταν τα πρώτα οχήματα φτιαγμένα από κορμούς δέντρων, κάτι που δείχνει τη χρήση απλών μέσων που προσφέρονται άμεσα από τη φύση, χωρίς καταστροφικές μεθόδους γι' αυτήν και χωρίς μηχανισμούς ελέγχου και εκμετάλλευσης άλλων ανθρώπων.

Η εξημέρωση ζώων και φυτών σε ορισμένα μέρη της Γης, οδήγησε στην αγροτική ενασχόληση και παραγωγή, η οποία με τη πάροδο του χρόνου εντατικοποιήθηκε. Η έλευση του πολιτισμού σε αυτές τις περιοχές και ειδικά στη Γόνιμη Ημισέληνο έφερε καινούρια δεδομένα στις μέχρι τότε ανεξούσιες συνθήκες (που δεν ήταν πάντα μια ειδυλλιακή κατάσταση). Εξημερώσιμα ζώα όπως τα γαϊδούρια, τα λάμα, τα άλογα, οι καμήλες και οι αγελάδες έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης ως μεταφορικά μέσα, κάτι που συμβαίνει μέχρι σήμερα.

Η εφεύρεση και η πρώτη χρήση του τροχού στη Μεσοποταμία συνέβαλε στην αύξηση της παραγωγής πλεονάσματος και των εμπορικών συναλλαγών. Η εξημέρωση ζώων, σε συνδυασμό με την εφεύρεση του τροχού οδήγησε στην κατασκευή ζωήλατων μεταφορικών οχημάτων, τις γνωστές άμαξες.

Με την σταδιακή διάλυση όλο και περισσότερων ανθρώπινων ομαδοποιήσεων και κοινοτήτων, που συνήθως βρίσκονταν σε μια νομαδική ή ημινομαδική ελεύθερη κατάσταση και εναρμονισμένες με τη φύση, άρχισε η

οργάνωση σε μαζικές κοινωνίες αγροτικού τύπου. Οι ελεύθερες περιπλανήσεις διακόπηκαν και οι μετακινήσεις συστηματοποιήθηκαν έτσι ώστε να αναπαράγεται ο εξουσιαστικός μηχανισμός του κράτους.

Η εφεύρεση του τροχού βοήθησε, χωρίς να ήταν ο απόλυτος παράγοντας, στην γέννηση και άλλων συγγενικών εργαλείων. Τα οποία με την σειρά τους και σε συνδυασμό με πλήθος άλλων εφευρέσεων (χωρίς να υπάρχει μια γραμμική ιστορική εξέλιξη) οδήγησαν στην κατασκευή μηχανών, φτάνοντας στα σημερινά αυτοκίνητα και τα άλλα σύγχρονα μέσα μεταφοράς. Πρέπει να τονιστεί ότι το σύνολο όλων αυτών των εφευρέσεων και ειδικά αυτών των τελευταίων αιώνων (που μπορούμε να τις μελετήσουμε καλύτερα) δεν προήλθαν από ελεύθερες κοινότητες ανθρώπων, αλλά από μαζικές κοινωνίες με κράτος, καταμερισμό εργασίας και εξειδίκευση.

Βιομηχανικά μέσα μεταφοράς και κυριαρχία

Η ραγδαία ανάπτυξη των πόλεων και η επέκταση του αστικού τοπίου, εις βάρος του φυσικού, ήταν μία από τις πολλές αλλαγές που έφερε μαζί της η βιομηχανική επανάσταση. Μεγάλα πλήθη ανθρώπων οδηγήθηκαν στις πόλεις, ακολουθώντας τις απαιτήσεις της βιομηχανικής εποχής. Ο τομέας των μεταφορών ως αναπόσπαστο και απαραίτητο κομμάτι του τεχνοβιομηχανικού συστήματος και της πολιτισμένης ζωής δεν θα μπορούσε να λείπει από το βιομηχανοποιημένο αστικό τοπίο, αποτελώντας μάλιστα ένα από τα χαρακτηριστικότερα γνωρίσματα της πόλης.

Είναι γνωστό ότι τον 19ο αιώνα, πριν την αθρόα κατασκευή και επέκταση της σύγχρονης οδοποιίας και της μαζικής παραγωγής αυτοκινήτων, η πιο εξελιγμένη εφαρμογή στο τομέα των μεταφορών, ήταν ο σιδηρόδρομος και τα ατμοκίνητα τρένα. Το σιδηροδρομικό δίκτυο ήταν η πιο γρήγορη και αποδοτική μέθοδος για τη μεταφορά εμπορευμάτων για μεγάλες αποστάσεις στη ξηρά. Την περίοδο 1860-1910 η χρήση του σιδηροδρόμου ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένη και αποτελούσε το κύριο μέσο μεταφοράς και βασικό μέσο ανάπτυξης της οικονομίας. Έτσι, ο σιδηρόδρομος συντέλεσε με τον τρόπο του στην αναδιάρθρωση της παραγωγής που εκφράστηκε μέσα από τη βιομηχανοποίηση της, στο κτίσιμο των αστικών και βιομηχανικών κέντρων και την ενσωμάτωση των πρώην αγροτών στα κάτεργα της μαζικής παραγωγής.

Η εφεύρεση του αυτοκινήτου ήταν απλά ένα ακόμα τεχνικό κατασκεύασμα που «γεννήθηκε» από τους ξέφρενους ρυθμούς της βιομηχανοποίησης της ζωής. Στην ουσία οι άνθρωποι δεν αισθάνονταν ότι είχαν ανάγκη το αυτοκίνητο ή τα άλλα μέσα μεταφοράς πριν την εφεύρεση τους, το ίδιο το τεχνοβιομηχανικό σύστημα κατασκεύασε ένα σωρό από επίπλαστες ανάγκες. Όταν ο Karl Benz εφηύρε το πρώτο αυτοκίνητο (με μηχανή) στη Γερμανία το 1885, δύσκολα θα

μπορούσε ίσως να φανταστεί ότι το τερατούργημά του θα έφτανε σε αριθμό το ένα δισεκατομμύριο παγκοσμίως στη σημερινή εποχή.

Σήμερα αντιστοιχεί αναλογικά ένα αυτοκίνητο ανά εφτά κατοίκους του πλανήτη. Ιδιαίτερα στην Ευρώπη, τις Η.Π.Α και την Άπω Ανατολή η αναλογία αυτή πλησιάζει το ένα αυτοκίνητο ανά δύο κατοίκους. Σύμφωνα με έρευνες χρειάστηκαν 26 χρόνια μόνο για να διπλασιαστούν τα αυτοκίνητα παγκοσμίως. Το 1960 αριθμούσαν σε 250 εκατομμύρια, ενώ το 1986 σε 500 εκατομμύρια. Παράλληλα οι θάνατοι από αυτοκινητιστικά ατυχήματα κυμάνθηκαν από 20 εκατομμύρια συνολικά τον 20ο αιώνα σε 1, 2 εκατομμύρια κάθε χρόνο τον 21ο. Το αυτοκίνητο χρησιμοποιείται σαν μέσο μεταφοράς και παράγοντας οικονομικής ανάπτυξης, ενώ παράλληλα αποτελεί αντικείμενο κοινωνικής καταξίωσης και φετιχισμού, διαμορφώνοντας τη δικιά του ηθική και μόδα, η οποία διέπει τις μαζικές κοινωνίες κυρίως του δυτικού τύπου.

Σήμερα τα τροχαία ατυχήματα αποτελούν ένα «συνηθισμένο» γεγονός που περνά στα ψιλά γράμματα των εφημερίδων ή που δεν δημοσιοποιείται καν. Στην πραγματικότητα όμως αποτελούν μια ολόκληρη γενοκτονία που συμπεριλαμβάνει καθημερινά, ανθρώπους και ζώα. Εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν από τροχαία ατυχήματα ή τραυματίζονται κάτω από παρόμοιες συνθήκες. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι το 55,9% των θανάτων από ατυχήματα στον ανθρώπινο πληθυσμό, οφείλονται σε τροχαία. Αμέτρητα ζώα συμπεριλαμβανομένων και σπάνιων ειδών σκοτώνονται από διερχόμενα αμάξια, ως ένα ακόμα αποτέλεσμα της διείσδυσης του τεχνικού κόσμου στο φυσικό. Νεκρά-διαμελισμένα ζώα που κείτονται στην άσφαλτο μέσα στις πόλεις, αλλά και άγρια ζώα σε κάποιο δρόμο που διασχίζει μια πλαγιά είναι μια κλασσική εικόνα. Μια εικόνα που αντανακλά με τον πιο ωμό τρόπο την καταστροφή και το θάνατο που σπέρνει ο πολιτισμός, και που αυτό δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να αποσιωπηθεί.

Η χρήση του αυτοκινήτου και οι πολυάριθμες αυτοκινητοβιομηχανίες που το παράγουν, αποτελούν ένα κομμάτι μόνο από αυτό που μπορεί να χαρακτηριστεί ως βιομηχανία μεταφορών. Ένα σύνολο άλλων βιομηχανιών και οικονομικών εταιριών συνδέονται με την βιομηχανία του αυτοκινήτου όπως αυτή της εξόρυξης πετρελαίου και μετάλλων, της οδοποιίας, των κατασκευαστικών έργων, οι κτηματομεσιτικές εταιρίες, οι εμπορικές και βέβαια οι ασφαλιστικές εταιρίες. Ιδιαίτερα στις ανεπτυγμένες χώρες των τεχνολογικών ανέσεων και της κατανάλωσης, η διαπλοκή αυτών των τομέων παραγωγής είναι πλήρως αλληλοεξαρτώμενοι. Το βιομηχανικό σύμπλεγμα των μεταφορών είναι απαραίτητο για την δόμηση και επέκταση των πόλεων και την λειτουργία του σύγχρονου κρατικού μηχανισμού. Ποιος μπορεί άλλωστε να φανταστεί την μαζική κοινωνία, την πόλη ή τον κρατικό μηχανισμό χωρίς την στοιχειώδη έστω δόμηση αστικών συγκοινωνιών και δρόμων;

Η βιομηχανία των μεταφορών εκτός του ότι είναι μια απαραίτητη δύναμη για την οικονομική ανάπτυξη και την ύπαρξη του συμπλέγματος κυριαρχίας, έχει και ως συνεπακόλουθο την περαιτέρω εξημέρωση, καθυπόταξη και εξάρτηση των ανθρώπων. Επιπλέον η βιομηχανία μεταφορών επεμβαίνει και εξαπλώνεται καταστροφικά σε ζωτικά στοιχεία του φυσικού κόσμου. Η γη ξεκοιλιάζεται για την εξόρυξη πετρελαίου και διάφορων μεταλλευμάτων, τα δάση καταστρέφονται για την διάνοιξη οδικών και σιδηροδρομικών δικτύων, οι ακτογραμμές καταστρέφονται για την κατασκευή λιμανιών, θάλασσες μολύνονται από τις πλατφόρμες εξόρυξης πετρελαίου και από τα τοξικά απόβλητα των πλοίων. Ο αέρας δηλητηριάζεται από την κηροζίνη των αερομεταφορών και από τα δηλητηριώδη αέρια των βιομηχανιών και άλλων κατασκευασμάτων. Χλωρίδα, πανίδα και βιότοποι εξαφανίζονται. Η φύση που είναι η μόνη που μπορεί να προσφέρει τους καρπούς της άγριας ελευθερίας και της αναρχίας καταστρέφεται. Η γη, το νερό και ο αέρας στον πολιτισμένο ανθρωποκεντρικό κόσμο δηλητηριάζονται. Η συνεχής διάνοιξη δρόμων και σιδηροδρόμων τεμαχίζουν ολόκληρους βιότοπους οδηγώντας στον περαιτέρω εκφυλισμό και την καταστροφή τους. Από αυτή την οπτική(του πολιτισμού), η φύση οφείλει να βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο και τις υπηρεσίας των τεχνοκρατών.

Η σωστή ανάπτυξη του βιομηχανικού κράτους, η εύρυθμη λειτουργία των αστικών κέντρων και ο πολεοδομικός σχεδιασμός τους, περνάει μέσα από και σε συνάρτηση με τον σχεδιασμό και την εφαρμογή ενός λειτουργικού και σύγχρονου οδικού δικτύου. Με την εφαρμογή της σύγχρονης τεχνολογίας και με τις ευλογίες της επιστήμης ένα πυκνό και ορθολογικό δίκτυο για την εύκολη και γρήγορη μεταφορά ζωντανών ή μη εμπορευμάτων, δεν φαντάζει και τόσο δύσκολος στόχος. Σήμερα ένα πυκνό δίκτυο που συνδέει τις πόλεις αναμεταξύ τους, καθώς και με την περιφέρεια τους είναι γεγονός. Ένας ολόκληρος μηχανισμός που αποτελείται από ποικίλα μέσα μεταφοράς έχει αναπτυχθεί για την εξυπηρέτηση και την εύρυθμη λειτουργία των διαδικασιών του πολιτισμού και μόνο. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να υπάρξει διαφορετικά. Είτε μιλάμε για ένα αεροπλάνο, είτε για ένα αμάξι, αντικρίζουμε έναν διαπλεγμένο μηχανισμό που δομείται για την αναπαραγωγή και εξάπλωση του πολιτισμού. Πολύπλοκα τεχνητά κατασκευάσματα που δεν έχουν καμιά θέση, όπως δεν είχαν ποτέ σε συνθήκες μη ύπαρξης κράτους και εξουσιαστικών δομών. Δεν μπορεί επίσης να αγνοηθεί ή να κάνουμε πως δεν καταλαβαίνουμε ότι η ύπαρξη των μέσων μεταφοράς, όπως και πλήθος άλλων τεχνικών και πολύπλοκων κατασκευών, προϋποθέτουν πλήρη εξειδίκευση και καταμερισμό εργασίας για την παραγωγή τους, που μόνο ένας κρατικός μηχανισμός μπορεί να εγγυηθεί, στήνοντας τις κατάλληλες δομές και υποδομές. Το ίδιο ισχύει και για την εξόρυξη «πρώτων υλών» για την κατασκευή τους. Ένας φαύλος κύκλος εξελίσσεται, κάθε μέσο μεταφοράς

χρειάζεται νέα αναπτυξιακά έργα υποδομών, την διάνοιξη μεγαλύτερου και πυκνότερου οδικού-σιδηροδρομικού δικτύου και με τη σειρά της κάθε καινούρια οδός επιβάλλει την περαιτέρω ανάπτυξη των μέσων μεταφοράς. Το ίδιο ισχύει και με τα αλυσιδωτά αποτελέσματα της αστικοποίησης, την νέκρωση της φύσης, την καταστροφή της αυτενέργειας και αυτάρκειας του ανθρώπινου σώματος. Ο πολιτισμός εξαπλώνεται σαν ιός σε κάθε μέρος της γης, σε κάθε άγριο κομμάτι του φυσικού κόσμου, σε κάθε άνθρωπο που δεν έχει ακόμα «γευτεί» τις ανέσεις του, ελέγχοντας και καταστρέφοντας.

Ο μύθος της «ουδετερότητας» των δομών

Η ουδετερότητα των δομών της κυριαρχίας δεν υφίσταται σε καμιά περίπτωση. Οι κρατικές δομές λειτουργούν εξαρτώντας τους ανθρώπους από αυτές ενώ ελέγχουν και πειθαρχούν την μαζική κοινωνία. Κάθε τεχνική και κάθε κατασκευή από την στιγμή που προέρχεται από την καταμερισμένη εργασία της μαζικής κοινωνίας είναι ένα εφεύρημα που συμπυκνώνει τον κόσμο και την ηθική της κυριαρχίας. Η τυπική καθημερινότητα μας στον πολιτισμό, λειτουργεί για την συντήρηση και την ανάπτυξη του. Οι περισσότερες αν όχι όλες οι δραστηριότητες και οι κινήσεις μας, εντάσσονται μέσα σε ένα διάχυτο πλέγμα εξουσιαστικών σχέσεων και δομών, που έχει στήσει η κυριαρχία και λειτουργούν σαν άπειρα μικρά μέρη της κίνησης της μεγαμηχανής του πολιτισμού. Όλη αυτή η λειτουργική συνοχή της μαζικής κοινωνίας τρέφει την κυριαρχία. Ένα τεράστιο πλέγμα κοινωνικών σχέσεων και συμπεριφορών, θεσμών και μηχανισμών καταλαμβάνουν κάθε σπιθαμή ελεύθερης σκέψης και αντιμάχονται την επιθυμία για εξέγερση ενάντια σε κάθε συνθήκη αιχμαλωσίας. Όσο περισσότερο προχωρά ο οδοστρωτήρας του πολιτισμού, τόσο περισσότερο ισχυροποιούνται οι σχέσεις εξάρτησης με αυτόν και τόσο περισσότερο πολεμείται το άγριο ένστικτο της απελευθέρωσης και της αναρχίας.

Η εικόνα της μαζικής κοινωνίας στις πόλεις είναι τραγική. Ανθρώπινα ζώα μεταμορφωμένα σε ανυπόμονους επιβάτες/καταναλωτές βαδίζουν με ταχύ και έντονο ρυθμό «για να προλάβουν», επειδή «ο χρόνος είναι χρήμα». Τα μέσα μεταφοράς κατακλύζουν κάθε σημείο του εδάφους, εντείνοντας το αίσθημα δυσφορίας που ήδη προκαλεί το τσιμέντο των πολυκατοικιών, μεταφέροντας ανθρώπους εξαρτημένους από το παραμύθι της προόδου. Τα φανάρια και τα οδικά σήματα δίνουν εντολές για την εύρυθμη λειτουργία της κυκλοφορίας και της μετακίνησης εμπορευμάτων. Η μαζοποίηση φτάνει στο απόγειό της με το μποτιλιάρισμα των οχημάτων και τον συνωστισμό στα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Η εικόνα αυτή της αποξένωσης και της «μάζας» δεν είναι άσχετη με την διαμόρφωση μιας χωρίς νόημα καθημερινότητας. Οι θάνατοι από αυτοκτονίες, η εξάρτηση από ψυχοφάρμακα και ναρκωτικά είναι γεγονότα παράλληλα με τους

θανάτους από τα αυτοκινητιστικά ατυχήματα, αφού είναι φαινόμενα συνυφασμένα με την μηχανοποιημένη εποχή.

Κυριαρχία «φιλική προς το περιβάλλον»

Τα τελευταία χρόνια η εικόνα της οικολογικής καταστροφής που επιφέρει το τεχνοβιομηχανικό σύμπλεγμα, αποτελεί για την κυριαρχία μια ακόμα ευκαιρία για κέρδη μέσω νέων "ευαισθητοποιημένων" επενδύσεων στο τομέα των εναλλακτικών πηγών ενέργειας. Η ευαισθητοποίηση και η ενεργητικότητα των πολιτών που προμοτάρεται από το ίδιο το σύστημα, έχει διαμορφώσει σε σύντομο διάστημα μια καταναλωτική νοοτροπία που υποτίθεται ότι είναι φιλική προς τον φυσικό κόσμο. Είναι πλέον must η «οικολογική» κατανάλωση και παραγωγή. Μέσα σε ένα πνεύμα «ποιοτικότερης και ανθρωπινότερης» ζωής στη πόλη, η βιομηχανία των μεταφορών δεν θα μπορούσε να απουσιάζει από τις πράσινες ανησυχίες.

Η παγκοσμιοποιημένη κυριαρχία για να συνεχίσει να επεκτείνεται υιοθετεί ένα πράσινο προφίλ και αυτό ασφαλώς αποτυπώνεται και στην βιομηχανία μεταφορών. Πιο συγκεκριμένα προωθείται η ενίσχυση των μέσων μαζικής μεταφοράς, τα βιοκαύσιμα, η κυκλοφορία υβριδικών και άλλων «φιλικών» προς το περιβάλλον αυτοκινήτων, η χρήση του ποδηλάτου και η κατασκευή ποδηλατοδρόμων. Τώρα που οι ενεργειακές ανάγκες του πολιτισμού έχουν διογκωθεί η κυριαρχία βρίσκει άλλη μια πηγή νέων επενδύσεων, θέτοντας στην υπηρεσία της κάθε στοιχείο της φύσης για την εξασφάλιση του «πολυπόθητου» παράγοντα ανάπτυξης. Η προσπάθεια που συντελείται για την αντικατάσταση του πετρελαίου με βιοκαύσιμα επιφέρει αλυσιδωτές συνέπειες στον φυσικό κόσμο και σε πληθυσμούς ανθρώπων. Τα βιοκαύσιμα παράγονται από την επεξεργασία οργανικών προϊόντων. Αυτό σημαίνει την επέκταση της γεωργικής παραγωγής σε άγρια εδάφη (βλ. Αμαζόνιος) και την αύξηση της τιμής βασικών προϊόντων διατροφής (βλ. δημητριακά) που για πληθυσμούς του τρίτου κόσμου κάτι τέτοια οδηγούν στην εξαθλίωση.

Η προσπάθεια της κυριαρχίας να δείξει το ευαισθητοποιημένο προφίλ της, προωθώντας πράσινα μέσα μεταφοράς, είναι μια προσπάθεια αποπροσανατολισμού από την ουσία του προβλήματος που πρέπει να αναγνωριστεί από τον καθένα και να χτυπηθεί. Και το πρόβλημα αυτό δεν είναι άλλο από την ίδια την ύπαρξη της κυριαρχίας, των δομών της και των συνθηκών υποδούλωσης και εξευτελισμού που επιβάλλει. Είναι φανερό, ότι καμιά χρήση ποδηλάτου ή υβριδικών αυτοκινήτων και άλλων μέσων μεταφοράς, όσο ευρεία και αν είναι, δεν μπορεί να αντιταχθεί την ύπαρξη της πόλης, να αποδομήσει τις αλλοτριωμένες σχέσεις της μαζικής κοινωνίας, να ξηλώσει το τσιμέντο και εν τέλει να προκαλέσει ρωγμές στο τεχνοβιομηχανικό σύστημα. Οι διάφορες εναλλακτικές που προτείνονται είναι αφομοιώσιμες από το σύστημα και λειτουργούν μόνο για την αναπαραγωγή και

την μεταρρύθμιση του.

Η ιδέα της σύγχρονης και εξελιγμένης μεγαλούπολης, η οποία θα συνδέεται με ένα ταχύ και σύγχρονο μεταφορικό δίκτυο που θα είναι συνδεδεμένο σε παγκόσμιο επίπεδο με άλλες μεγαλουπόλεις, υλοποιείται ήδη. Ο ρόλος και η χρήση των νέων τεχνολογιών σε αυτό το αποτρόπαιο εγχείρημα είναι καθοριστικός. Ο παγκόσμιος χαρακτήρας του τεχνοβιομηχανικού συστήματος απαιτεί για την ορθή λειτουργία του την ενοποίηση και τη μαζοποίηση. Αυτό σημαίνει στη συγκεκριμένη περίπτωση την εξάπλωση μεταφορικών δικτύων (όπως και τηλεματικών δικτύων) και την ενοποίηση πόλεων και κρατών ανά την υφήλιο. Τα σχέδια για την πραγματοποίηση της παγκόσμιας πόλης έχουν μπει ήδη σε πρακτική εφαρμογή. Σε αυτό το πλαίσιο η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει στα σχέδια της την κατασκευή και διάνοιξη ενός οδικού δικτύου που θα διασχίζει και θα ενώνει όλα τα Ευρωπαϊκά κράτη. Η όλη διαδικασία ενοποίησης δεν είναι άλλο από τη διεύρυνση και διαιώνιση των εξουσιαστικών σχέσεων και δομών.

Προς μια απελευθερωτική κατεύθυνση

Δεν θα καταφέρουμε να ζήσουμε χωρίς κράτος και εξουσία, αν δεν απορρίψουμε τις δομές και τις συνθήκες που αιχμαλωτίζουν το σύνολο του φυσικού κόσμου. Η αφύπνιση και η εξέγερση της κάθε ατομικότητας είναι το πρώτο σημαντικό βήμα για την καθολική απόρριψη του συνόλου της μηχανής του πολιτισμού, ενάντια στον τρόπο ζωής που έχει επιβληθεί και βρίσκεται σε σύγκρουση με την απλότητα και την άγρια ελευθερία που μπορεί να προσφέρει η φύση και η αναρχία.

Τα τεχνικά κατασκευάσματα και οι δομές των μέσων μεταφοράς δεν έχουν θέση σ' ένα κόσμο άγριας ελευθερίας και αναρχίας. Ανήκουν στον κόσμο της μόλυνσης, της εξημέρωσης και της βιομηχανοποιημένης ζωής και γι' αυτό δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν προς μια απελευθερωτική κατεύθυνση. Μονάχα η άρνηση και η καταστροφή τους, μπορεί να ανοίξει δυνατότητες προς τον εναρμονισμό μας με τους μαγικούς ρυθμούς της ελεύθερης ζωής. Οι άνθρωποι έζησαν για πολλά χρόνια χωρίς την χρήση μηχανικών μέσων μεταφοράς ή ζώων. Όπως και χωρίς τη χρήση πληθώρας άλλων εξειδικευμένων κατασκευών, επειδή δεν τα χρειάζονταν, διότι δεν είχαν αναπτύξει εξουσιαστικές σχέσεις και δομές. Αν αυτό δεν λέει κάτι, ίσως να πει η παρατήρηση ενός πτηνού που πετά ελεύθερο…

